

РЕШЕНИЕ

№ 116

гр. София, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6352** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. К. С. от [населено място], Столична община (СО), срещу РЕШЕНИЕ от 11.05.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 108^{-ми} състав, по н.а.х. дело №1612 по описа за 2021г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Поддържа, че решаващият съдебен състав невярно е възприел и представил относимите факти по делото. Твърди, че не е издавал заповед на негови работници да извършват незаконната сеч и че доказателства за наличието на такава сеч не са били събрани в хода на съдебното производство. Смята, че е останало недоказано по делото авторството на твърдяното нарушение, което е довело до неправилно съдебно решение. Изтъква, че не са били идентифицирани непосредствените извършители на сечта, не са посочени техните имена и няма доказателства, че те са свързани с фирмата на оспорващия. Претендира също, че има разминавания в броя и вида на отсечената растителност. Прави искане да бъде отменено Решението на първостепенния съд и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено и Наказателно постановление (НП) №СОА20-РД11-3395/09.12.2020г., издадено от заместник-кмет на СО. Претендира

присъждане на разноски, съгласно представения списък.

Ответникът – СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Р. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатското възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С НП №СОА20-РД11-3395/09.12.2020г., на основание чл.54, ал.6 от Наредбата на Столичния общински съвет за изграждане, поддържане и опазване на зелената система на Столична община (Наредбата), на В. К. С., в качеството на му на управител на [фирма], е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 1000 (хиляда) лева за това, че на 12.08.2020г., около 13.44 часа, в [населено място],[жк], на [улица], до поземлени имоти с идентификатори 68134.8222.311, 68134.8222.310, 68134.8222.309, е наредил премахване на храстовидна и дървесна растителност (един брой бреза с диаметър на ствола 30-40 см, един брой ябълка с диаметър 10-15 см и височина над 3 м, джанка – храстовидна – два квадрата, акация – храстовидна – едни квадрат) без да има разрешение за това, с което е нарушил разпоредбата на чл.44, ал.1 от Наредбата.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №СОА20-РД11-3395/09.12.2020 .

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът С. е извършил вмененото му нарушение на чл.44, ал.1 от Наредбата, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Този извод на съда е неправилен.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 108^{ми} с-в.

Съгласно чл.44, ал.1 от Наредбата на територията на СО се забранява отсичане или изкореняване на дълготрайни дървета и храсти, независимо от собствеността им. Санкционната разпоредба на чл.54, ал.1 от Наредбата предвижда налагането на административно наказание „глоба“, в размер от 1000 до 5000 лева, за физически лица при четири изброени хипотези, докато в ал. 6 на същата норма е предвидено

съответно наказание „имуществена санкция“ в размер от 1000 до 50 000 лева за нарушение, извършено от едноличен търговец или от юридическо лице.

В процесния случай В. К. С. е санкциониран за това, че е наредил премахването на храстовидна и дървесна растителност без да има издадено разрешение за това. Словесното описание на нарушението, съдът намира, че кореспондира със санкционната норма на чл.54, ал.1, т.1 от Наредбата, която както бе посочено, предвижда налагането на административно наказание „глоба“, каквото е и наложеното от административнонаказващия орган. В случая обаче, като правно основание за налагане на санкцията, е посочена правната норма на чл.54, ал.6 от Наредбата. Законодателят в разпоредбата на чл.54, ал.6 от Наредбата е предвидил административна отговорност за посочените в ал.1 от същата норма хипотези, която да следва за едноличен търговец или юридическо лице. С. е бил подведен под отговорност в качеството му на управител на дружество, но според правната норма, сочена като основание за налагането на административно наказание „глоба“, е посочена правна разпоредба, санкционираща едноличните търговци и юридически лица с административно наказание „имуществена санкция“. Подобно смесване на фактическите състави е недопустимо. Сочената санкционна разпоредба визира отговорност за друг вид субекти на нарушението, като с прилагането ѝ административно-наказващият орган е накарнал правото на защита и възможност на нарушителя адекватно да я организира, доколкото последният не е могъл да разбере за какво нарушение и в какво качество е била ангажирана отговорността му. Необходимо е, освен това, не просто да се даде квалификация на нарушението, а и да се изложат съображения защо наказващият орган приема, че е осъществен всеки един обективен и субективен признак от състава на вменената на нарушителя административнонаказвателна разпоредба (ако е преценил, че следва да приложи наказанието на физическото лице по една от четирите точки на чл.54, ал.1 от Наредбата). Липсата на някои от задължителните елементи в тази насока е абсолютно основание за цялостна отмяна на санкционния акт, тъй като не позволява формирането на еднозначни изводи досежно волята на наказващия орган по фактите и по приложимия закон.

Предвид изложеното, настоящият решаващ състав приема, че обжалваният съдебен акт следва да бъде ОТМЕНЕН, като постановен при наличие на касационно основание за отмяна – чл.348, ал.1, т.1, във вр. с ал.2, предл.1 НПК и на основание чл.222, ал.1 АПК делото решено по същество, чрез ОТМЯНА на НП.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94/29.11.2019г., в сила към приключване на устните състезания) на касатора се дължат разноски. Съдът намира обаче, че по делото е останал недоказан размерът на заплатеното от касатора адвокатско възнаграждение, поради което и разноските в тази част не следва да бъдат възлагани на ответника. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона

за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл.6, ал.1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индицирани копия (каквото е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и има своето значение само за тях като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане. В случая по делото е представено единствено Пълномощно за касационната инстанция (без дата) което не е от утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан и не може да установи по отношение на ответника реалното плащане на разноските за адвокатско възнаграждение до приключване на устните състезания по делото.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ от 11.05.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 108^{-ми} състав, по н.а.х. дело №1612 по описа за 2021г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №СОА20-РД11-3395/09.12.2020г., издадено от заместник кмет на Столична община.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.

